

ת"פ 42153/01/15 - מדינת ישראל נגד ח כ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 42153-01-15 מדינת ישראל נ' כ
04 מאי 2016

בפני כב' השופט יריב נבון

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ח כ

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד מאיה השילוני מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד תומר גונן

<#3#

הכרעת דין

כתב האישום:

1. על פי הנטען בכתב האישום, בתקופה הרלוונטית היו הנאשם ואשתו א כ (להלן: "כ") בהליכי גירושין וחיו בנפרד, בשתי קומות נפרדות, בביתם בכפר ע. בתאריך 19.10.14 בשעה 22:45, לאחר שהחזיר ד מ (להלן: "המתלונן") את א ברכבו לביתה בכפר ע, החל הנאשם לקלל את אשתו "זונה" "מזדיינת" "כלבה", פתח את דלת הרכב ותקף את המתלונן שלא כדון, בכך ששחרר את חגורת הבטיחות וניסה למשוך אותו מהרכב מספר פעמים, תוך שהוא צועק "צא החוצה".

בכך, על פי הנטען, ביצע הנאשם עבירה של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בישיבה שהתקיימה בתאריך 13 במרץ 2016, העידו מטעם המאשימה המתלונן, א וכן השוטר קובי אסידו. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. במועד האמור אף סיכמו הצדדים טענותיהם בעל פה.

טענות הצדדים:

3. המאשימה טענה כי גרסת עדי התביעה הינה אמינה ויש בה כדי לבסס את האמור בכתב האישום. לדבריה יש להעדיף גרסתם על זו של הנאשם, אשר בחקירתו במשטרה אומנם לא שלל מגע פיסי בינו עמוד 1

לבין המתלונן אך מסר פרטים נוספים, בין היתר למוקד המשטרה, אשר לא התרחשו במציאות. המאשימה סבורה כי יש לבחון את האירוע בכללותו, לרבות בכול הנוגע לזכותה של א, הפרודה מן הנאשם, להמשיך בחייה ולהיפגש עם מי שהיא רוצה. אין עסקינן בזוטי דברים או במגע מינורי, כטענת ההגנה, אלא בניסיון חוזר ונשנה להוציא את המתלונן בכוח אל מחוץ לרכב. לכן, סבורה המאשימה, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

4. הסנגור ביקש לזכות את הנאשם. לדבריו, אף אם הוכחו העובדות המתוארות בכתב האישום הרי עסקינן בזוטי דברים. באשר לגרסת עדי התביעה טען הסנגור כי עדות המתלונן לפיה הוא לא שמע את הנאשם מקלל את המתלוננת, כפי שזו טענה, הינה תמוהה. לדבריו, ראיות התביעה מבוססות על הנחות בלבד, וכל שנתר מגרסאות עדי התביעה הינו נטילת הפלאפון של המתלונן על ידי הנאשם, אשר אף בה אין כדי לבסס עבירה פלילית מאחר וזה הוחזר לו. לדבריו, המשטרה לא חקרה את בתו של הנאשם אשר נכחה בבית בסמוך למקום האירוע. למחדל זה, בהתחשב בעובדה כי עסקינן בתלונה המוגשת על רקע מאבק גירושין ממושך, יש כדי לחייב זיכוי הנאשם.

5. **לנוכח טענות הצדדים, אבחן תחילה האם התגבשו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. אם אכן התמלאו יסודות עבירה זו, אבחן האם יש לזכות את הנאשם מחמת זוטי דברים, כטענת סנגורו.**

ראיות התביעה וקביעת ממצאי מהימנות :

6. **עד תביעה מס' 1, המתלונן ד מ**, העיד כי הנאשם מוכר לו כבעלה של א העובדת עמו בבית החולים פוריה. במועד האמור בכתב האישום, בשעות הצהריים, שאלה אותו א האם הוא יכול להסיעה לביתה בתום אירוע בו היא עתידה להשתתף באותו ערב. לדבריו הסכים. לאחר השעה 22:40, אסף את א בסמוך לאולם אירועים. לדבריו, בהגיעם בסמוך לביתה, עצר את הרכב ולא יצא ממנו. אז הגיח רכבו של הנאשם וחסם אותו כדי שלא יוכל להמשיך בנסיעה. הנאשם יצא מרכבו ופתח את דלת הנהג שלו. אז, לדבריו, אחז הנאשם בחולצתו או בידו וניסה לשלוף אותו החוצה והוא עצמו לא עשה דבר. בשלב מסוים התיר הנאשם את חגורת הבטיחות שלו ושוב ניסה לשלוף אותו החוצה, אך הוא סגר את חגורת הבטיחות בחזרה. הנאשם לקח את מכשיר הפלאפון שלו ועשה תנועה לפיה בכוונתו לזרוק אותו ובשלב זה עזב אותו. למקום הגיעה משטרה אשר הוזמנה על ידי א ולאחר מכן החזיר לו הנאשם את הפלאפון בו החזיק ברכבו. לדבריו לאירוע הזה קדם אירוע נוסף בגינו לא התלונן. לדבריו, בשני המקרים טען הנאשם כי הוא איים עליו באמצעות נשק, דבר חסר תקדים, לדבריו. בגין האירוע נשוא כתב האישום פנה לבית המשפט וקיבל צו הרחקה לחצי שנה. לשאלת הסנגור מדוע השוטר שרשם דוח פעולה במקום האירוע לא כתב מפיו שהנאשם ניסה לשלוף אותו החוצה, השיב כי מסר את השתלשלות האירוע, אך בתחנה, עת נחקר, פירט יותר.

7. **עדת תביעה מס' 2, א**, העידה כי היא והנאשם פרודים משנת 2012 לאחר 30 שנות נישואים. לדבריה, באותו ערב התקיים אירוע אליו הייתה חייבת ללכת. מכיוון שאת רכבה השאירה לבנה, שאלה

את המתלונן, חברה לעבודה, אם היא יכולה לחזור עמו והוא השיב בחיוב. לדבריה הנאשם המתין להם בצומת הראשי של פוריה - כפר עבודה מבלי שידעה מה הוא עושה שם. הנאשם הבחין בהם, עשה סיבוב פרסה עם רכבו וירד ממנו. כאשר ירדה מהרכב בסמוך לביתה, חסם הנאשם את רכב המתלונן כך שהוא לא יכול היה להמשיך בנסיעה, והחל לצעוק "זונה" "כלבה" "מזדיינת". לדבריה, ביקשה ממנו שיפסיק ואמרה לו שהוא סתם מסתבך ושבסה"כ הייתה צריכה לחזור לביתה ולא היה לה איך לחזור. אז, פתח הנאשם את הרכב ומשך את המתלונן. לדבריה עמדה מאחורי רכב המתלונן והיא לא יודעת מה הוא עשה בדיוק בתוך הרכב, אך ראתה תנועה ומשיכה מהחולצה, אך לא ראתה אם הוא משך את המתלונן. נודע לה שמכשיר הפלאפון של המתלונן נעלם כאשר המתלונן יצא מן הרכב ואמר שהנאשם זרק לו את הפלאפון. לדבריה, לא הבחינה בנאשם לוקח את הפלאפון, אך הוא שם אותו בכיס.

א ציינה כי הנאשם אף צרח לבנות שלהן "תצאו תראו איך אימא שלכן מזדיינת שם בחוץ". לדבריה, ביקשה שיפסיק והתריעה כי תזמין משטרה, אך הנאשם המשיך לצעוק לעבר המתלונן "אתה מאיים עליי עם נשק". לאחר שהזמינה משטרה נכנסה לביתה והגיפה את התריסים.

לשאלת הסנגור מדוע לא אמרה בחקירתה במשטרה כי הנאשם המתין להם בצומת פוריה, השיבה כי ענתה על השאלות שנשאלה והדבר הזה לא היה רלוונטי לבלאגן שהתרחש, כהגדרתה.

לשאלה מדוע המתלונן העיד כי לא שמע שהנאשם צעק לעברה השיבה כי את זה צריך לשאול אותו. לדבריה: "אין דבר כזה שזה לא התרחש. אני לא נהנית מזה". א לא הכחישה כי ייתכן ושוחחה עם המתלונן לאחר האירוע.

לטענת הסנגור לפיה הנאשם הוא זה אשר התקשר למשטרה ולא היא, השיבה כי היא התקשרה בעצמה (טענתה נתמכת במזכר שערך השוטר סאמר סרחאן, בו תמלל שיחות שהגיעו למוקד המשטרה, בין היתר שיחה עם א (ת/3) וכן בדו"ח המשל"ט - ת/4).

לבקשת הסנגור, הוגשה אמרתה של א במשטרה מיום 17.12.2014 (נ/1). מדובר בחקירה שבוצעה כחודשיים לאחר האירוע, אשר נועדה להבהרת סוגיות מסוימות. בחקירה זו ציינה א כי הנאשם השתולל מחוץ לבית והיא חששה שיעשה מעשה חמור ואף ביקשה ממנו שיפסיק מכיוון שמעולם לא התנהג כך.

8. **עד תביעה מס' 3, רס"ר קובי אסידו**, ערך דו"ח פעולה (ת/1), ממנו עולה כי בשעה 22:55, התקשר הנאשם למוקד המשטרה וטען כי מישהו איים עליו פעמיים בנשק. כאשר ניסו לחזור אליו הוא לא ענה. בהגיעם למקום האירוע, הבחינו בנאשם יחד עם א והמתלונן. הנאשם טען כי א בוגדת בו עם המתלונן. במקום הובהר כי אין לאף אחד מהם נשק. המתלונן מסר כי הסיע את א מאולמי "גני איילון" ובהגיעם לחניית ביתה, בעלה - הנאשם, חסם אותו עם רכבו והכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב מדלת הנהג ולקח את הפלאפון שלו. השוטר אסידו ציין כי כאשר הגיע למקום, החזיר הנאשם למתלונן את מכשיר הפלאפון שלו וא מסרה כי בעלה קילל אותה ואיים עליה. לנוכח האמור, עוכב הנאשם במקום.

9. הנאשם נחקר במשטרה בסמוך לאחר האירוע, בשעה 01:30, על ידי השוטר קובי אסידו (ת/2). בחקירתו הכחיש את המיוחס לו, אך אישר כי ניגש למתלונן ולקח את הפלאפון שלו מתוך הרכב שלו כדי שלא יברח, עד שתגיע משטרה. לשאלה מדוע התיר את חגורת הבטיחות וניסה להוציא את המתלונן אל מחוץ לרכבו, השיב: "לא ניסיתי אולי נגעתי בלי כוונה כי רציתי לקחת את הפלאפון שלו" (שורה 34 לאמרה). בתום החקירה ביקש הנאשם שהמתלונן יורחק מביתו עד שייגמר העניין עם אשתו (הליך הגירושין), כדי שלא תהיינה מריבות.

10. מטעם ההגנה העיד בפניי הנאשם בלבד.

בעדותו ציין, כי מזה 8 שנים הוא וא פרודים ומאז היא עם המתלונן. לדבריו, ביקש ממנה מס' פעמים שהמתלונן לא יתקרב לביתם המשותף מכיוון שזה מפריע לו. לדבריו, מתנהל בינו לבין א הליך גירושין בבית הדין הרבני והיא מנסה להוציאו מהבית. באשר לאירוע נשוא כתב האישום העיד הנאשם כי בהגיעו לביתו הבחין בהם פונים לכיוון הבית. לדבריו עצר ואמר למתלונן חכה כאן מכיוון שרצה להתקשר למשטרה. כשהבחין שהמתלונן מנסה לנסוע לקח לו את מכשיר הפלאפון וזו הצידה. מעבר לכך לא אירע דבר. הנאשם הכחיש את הטענה לפיה קילל את א. לדבריו היא חיפשה תירוץ להזעיק משטרה.

בחקירתו הנגדית, לשאלת התובע מדוע מפריע לו שא הולכת עם אחר אם ממילא הם פרודים 12 שנים ומצויים בהליכי גירושין, השיב הנאשם שזה לא מפריע לו כל עוד זה לא בסמוך לבית שלהם. לדבריו: "לבן זוג שלה שתלך ולא אליי, זה מפריע גם לילדים שלי" (פרוטוקול עדותו, עמ' 18 בשורות 12-13). לשאלת התובע מדוע כאשר התקשר למשטרה טען כי המתלונן מאיים עליו באמצעות נשק, על אף שלפי גרסתו לא היה כלל נשק ברשות המתלונן, השיב הנאשם שלא אמר זאת ולאחר מכן טען שאינו זוכר (זאת בניגוד לתוכן שיחתו המוקלטת למוקד 100). כאשר עומת עם עובדה זו השיב שאולי אמר זאת ברגע של עצבים. לשאלה האם אכן איים עליו השיב כי בזה שהוא מגיע לביתו הוא מאיים עליו. לשאלת התובע מדוע חסם את רכבו של המתלונן השיב הנאשם כי עשה כן מכיוון שאמר לא אלף פעמים שהחבר שלה לא יגיע אליהם הביתה.

לשאלת התובע מדוע בחקירתם בבית המשפט לא הטיחו בפני המתלונן וא כי הקשר ביניהם הינו מעבר לחברות למקום העבודה שהרי יש לו אינטרס לחשוף קשר זה, השיב הנאשם שאשתו מעוניינת לזכות בכספי הפנסיה שלו ובבית הדין הרבני יוצגו ראיות לכך, ולכן הוא לא צריך לומר לה שהיא משקרת גם כאן, מכיוון שהוא רוצה שקט בבית.

סיכום החלק העובדתי :

11. עדותם של עדי התביעה - המתלונן וא, מהימנה.

עדותם התמקדה בלב העניין, בלא שנעשה כל ניסיון מצידם להשחיר את הנאשם או להפריז בתיאור האירועים, או בחומרם, מעבר למתואר בכתב האישום. עדי התביעה מסרו את אשר אירע, איש איש לפי חלקו ונקודת מבטו. השניים לא ניסו להוסיף פרטים אשר לא היו בידיעתם המלאה ואף הבהירו בצורה חד משמעית כי אין עמוד 4

ביכולתם להתייחס לפרטים שאינם בידיעתם או שלא נקלטו בחושיהם.

12. הרמזים שפוזרו על ידי הנאשם וסנגורו בדבר קשר פסול בין המתלונן לא אשר לטענתם עמד בבסיס תלונתם השקרית, לא גובו בראיות ממשיות ולכן אין בידי לקבלם. טענת הנאשם לפיה ראיות לקשר פסול זה יוצגו בבית הדין הרבני, אין בה די כדי לבסס טענה זו בתיק שלפניי.

13. להבדיל מגרסת עדי התביעה, גרסת הנאשם אינה מהימנה.

הנאשם אישר כי חסם את רכבו של המתלונן ואף נטל את מכשיר הפלאפון שלו, דבר העומד בקנה אחד עם גרסת המתלונן ואף מאששה ומחזקה. עם זאת, בכל הנוגע לתקיפת המתלונן הכחיש הנאשם מעשה זה מכול וכול. סבורני כי הנאשם בחר לצעוד ב"דרך ביניים" כך שגרסתו לא תשמע מופרכת לחלוטין, לנוכח קיומן של ראיות התומכות ממילא בגרסת המתלונן וא (ראו שיחות הטלפון למוקד המשטרה בזמן התרחשות האירוע, בין היתר על ידי הנאשם עצמו).

14. התרשמתי כי מעשיו של הנאשם נבעו מקנאה או מכעס, לנוכח הליך הגירושין הסבוך והקשה שהוא מצוי בעיצומו. דבריו של הנאשם לפיהם על אף השנים הרבות שחלפו מאז נפרד מא אין הוא מוכן שהמתלונן יתקרב לבית מדברים בעד עצמם בהקשר זה, וככל הנראה היוו בסיס אף לכעסו עת הבחין בהם יחדיו בסמוך לבית.

המסגרת הנורמטיבית:

15. סעיף 378 לחוק העונשין, מגדיר "תקיפה מהי" -

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי-נוחות."

סעיף 379 לחוק העונשין, מעגן את העבירה שעניינה "תקיפה סתם" -

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

16. מעדויות המתלוננים, אותן מצאתי מהימנות כאמור לעיל, עולה כי הנאשם משך את המתלונן מספר פעמים ממקום מושבו בכיסא נהג הרכב, לאחר שפתח את דלת הנהג ואף התיר את חגורת הבטיחות.

סעיף 378 מגדיר "תקיפה" אף כנגיעה באדם או הפעלת כוח על גופו בדרך אחרת, כפי שנעשה במקרה דנן. מעדות המתלונן עולה באופן מפורש כי מעשיו של הנאשם בוצעו כלפי המתלונן שלא בהסכמתו. על כן, אני קובע כי מעשיו של הנאשם מבססים את היסוד העובדתי בעבירת התקיפה.

17. עבירת התקיפה הינה עבירה הדורשת מחשבה פלילית ואינה עבירה תוצאתית המקימה צורך בהוכחת כוונה או פיזיות.

סעיף 20 לחוק העונשין, מגדיר את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירת התקיפה :

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה"

במקרה שלפניי, ולאחר ששמעתי את עדויות המתלוננים מחד ואת עדות הנאשם מאידך והתרשמתי ממהימנות גרסת המתלוננים, אני קובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה מודע לטיב מעשיו, דהיינו למשיכתו בכוח של המתלונן ממושב הנהג ברכב במטרה להוציאו אל מחוצה לו, ואף היה מודע להיעדר הסכמה מצד המתלונן למעשיו.

אדגיש, כי אין בעובדה לפיה הנאשם לא הצליח למשוך את המתלונן אל מחוץ לרכב כדי לקבוע כי עסקינן בניסיון לתקיפה בלבד. עצם המגע באחר, ללא הסכמתו, מבסס את יסודותיה של העבירה המושלמת.

לאור האמור לעיל אני קובע כי הוכח בפני שהנאשם תקף את המתלונן שלא כדין.

הגנת זוטי דברים:

18. הסנגור טען כי במקרה דנן, אף אם מתקיימות יסודות העבירה, הרי עומדת לנאשם הגנת "זוטי דברים". סעיף 34ז לחוק העונשין קובע לאמור:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

19. בכפוף להוראת המחוקק, בחנה הפסיקה את הפרמטרים באמצעותם תבחן הגנה זו (ראו: ע"פ 39031-05-12 חיים חננאל נגד מדינת ישראל (מיום 24.12.12); ת"פ (י-ם) 4005/02 מדינת ישראל נגד אוזרקו דוד (מיום 25.1.05)) כדלקמן:

א. **טיב המעשה** - המעשה המיוחס לנאשם אינו כולל דיבור בלבד או שימוש בידים או באמצעי אחר באופן בלתי מכוון או בתגובה למעשיו של האחר. במקרה שלפניי עסקינן בנאשם אשר משך בחוזקה את המתלונן בכדי להוציאו אל מחוץ לרכבו, מספר פעמים, וזאת ללא שקדמה לכך התגרות או מעשה כלשהו מצד המתלונן. בכך נבדל המקרה שלפניי מן הנסיבות שאירעו ב - ת"פ 28714-02-13 **מדינת ישראל נ' קצמן** (ניתן ביום 11.1.2016 ע"י כב' השופט מישורי לב-טוב) אליו הפנה הסנגור. שם דובר במי אשר דחף את בת זוגו באמצעות יד פתוחה ולא מאוגרפת, וזאת בעקבות דחיפת הנאשם בידי המתלוננת עצמה אשר החלה באירוע האלים מיוזמתה. במקרה שלפניי, המתלונן לא תרם דבר למעשיו של הנאשם. כב' השופט מישורי לב-טוב העניק משקל מכריע למעשיה של המתלוננת עובר לתקיפתה, ולכך שהאקט שנקט בו הנאשם, בתגובה למעשה התקיפה מצד המתלוננת, היה מידתי.

ב. **נסיבות המעשה** - מעשיו של הנאשם בוצעו, על פי הנטען, בתקופה בה היו בני הזוג בהליכי גירושין, וייתכן שאף על רקע האמור. לכך יש השלכות מחמירות מאחר והנאשם פגע במתלונן על רקע המחלוקת בינו לבין אשתו, ובלא שהוכח כי למתלונן נגיעה ישירה או עקיפה למחלוקת זו.

ג. **תוצאות המעשה** - אומנם במקרה דנן, לא נגרם נזק ממשי ממעשיו של הנאשם. עם זאת, אין בהוראת סעיף 379 לחוק העונשין, כאמור, דרישה לרכיב זה בין יסודות העבירה. עוד אדגיש, כי לא ניתן לבטל את תחושותיו של המתלונן בעטיו של מעשה זה, ואף לא את חוסר הנוחות והנעימות של המתלוננת לנוכח תקיפת המתלונן - חברה למקום העבודה, אשר הסיעה לביתה.

ד. **האינטרס הציבורי** - עניינו, האם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור - אחרת השפעת המעשה על החברה הינה כה מזערית עד שאינו ראוי להכתיים את מבצע העבירה בהרשעה פלילית (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (מיום 14.7.05), פסקה 26; ע"פ 39031-05-12 **חיים חננאל נגד מדינת ישראל** (מיום 24.12.12), פסקה 12).

20. בנסיבות שלפניי, לא אוכל לקבל את הטענה לפיה אין במעשיו של הנאשם מידה מינימלית של סכנה לציבור, או כי הינם קלי ערך. אכן, ישנם מקרים בהם מעשי התקיפה הינם תגובה מידתית למעשיו של אחר או שהינם לכשעצמם כה קלי ערך כך שלא יהא זה מידתי להכתיים את הנאשם בהרשעה פלילית בגינם. על אף האמור, אינני סבור כי כך המקרה שלפניי. סבורני כי אין להקל ראש במעשה תקיפה זה, אף אם אין בו כדי לגרום לנזק מוחשי. הנאשם פתח את דלת הרכב בו נהג המתלונן, התיר את חגורת הבטיחות ומשכו החוצה מספר פעמים. אינני מקבל את הטענה כי מעשה שכזה הינו בבחינת זוטי דברים. קבלת טענה שכזו משמעותה התעלמות ממעשה חמור ובלתי ראוי ואף התעלמות מתחושות המתלונן בעת ביצוע העבירה. קבלת עמדת הסנגור במקרה דנן משמעותה התרת הרסן והתייחסות מקלה כלפי מי שתקף את חברו, בלא התגרות כלשהי או עילה מוצדקת לכך.

21. בחינת נסיבות מעשיו של הנאשם על רקע מאבק הגירושין הממושך בינו לבין אשתו, אף בה אין כדי

להועיל לנאשם. התייחסות מקלה להנהגות אלימה, כמעשיו של הנאשם, אף אם אינה מן החמורות ואף אם לא היה בה כדי לגרום נזק פיסי למתלונן, וזאת אך לנוכח החשש שמא צד זה או אחר עושה בכך שימוש כדי להיטיב מצבו במסגרת הליך הגירושין, יהא בה כדי לעודד מעשה אלימות בנסיבות דומות לשם השגת מטרות זרות. למשמע עדויות המתלונן וא, ממילא לא התרשמתי כי כך נעשה במקרה שלפניי.

22. הסנגור אף טען כי הימנעות המשטרה מלחקור את בתו של הנאשם, אשר נכחה בבית בסמוך למקום האירוע, הינה מחדל חקירה משמעותי המחייב אף הוא זיכוי הנאשם. בטרם אדון בטענה לגופה, מן הראוי לחזור ולהבהיר את ההלכה המושרשת, כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה (ראו, בעניין זה, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (מיום 21.1.2013), וההפניות שם; ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (מיום 18.5.2006)).

23. יישום ההלכה לנסיבותיו של המקרה שלפניי, מוביל למסקנה כי המחדל החקירתי הנטען, אף אם נצא מנקודת הנחה כי כך הדבר, לא גרם לנאשם עיוות דין, ובוודאי שאינו מצדיק את זיכוי. אכן, מן הראוי לחקור כל עד אשר נכח בזירת אירוע או בסמוך לה. אף אם זוקפים את קיומם של מחדלי חקירה מסוימים לחובת התביעה, נותר קיים מארג של ראיות העומד לחובת הנאשם, אשר לא ניתן לו הסבר משכנע והוא אינו מותיר כל ספק סביר בדבר אחריותו הפלילית למעשים שיוחסו לו. הנאשם, כאמור, אישר חלקים משמעותיים מגרסת המתלונן וא ובחר להכחיש אך את החלק הנוגע למעשה התקיפה. לנוכח האמור, ומאחר וממילא לא נטען כי בתו של הנאשם הייתה עדת ראייה למעשה תקיפה זה, אינני סבור כי חקירתה יכלה לתרום תרומה משמעותית. נוסף על האמור, לא ניתן לומר כי לא הייתה להגנה יכולת להתמודד כראוי עם חומר הראיות או כי נגרם לנאשם עיוות דין. אף הנאשם יכול היה לזמן את בתו כעדת הגנה, אך הוא בחר להימנע מכך, מסיבות השמורות עמו.

סוף דבר :

24. אני קובע כי לא מתקיימת במקרה שלפניי ההגנה בדבר "זוטי דברים".

מאחר והתקיימו יסודות העבירה, כאמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ו, 04/05/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם.

ביום 19.10.14, קילל הנאשם את אשתו כמפורט בכתב האישום, פתח את דלת הרכב של המתלונן אשר הסיע את אשת הנאשם באותה עת, שחרר את חגורת הבטיחות וניסה למשוך אותו מספר פעמים אל מחוץ לרכב.

הנאשם כפר במיוחס לו, והורשע במסגרת הכרעת דין בה התייחסתי לנסיבות ביצוע העבירה וכן לעובדה כי מדובר באירוע שאינו מן החמורים, אף בהתייחס לסוג העבירה.

אכן, כפי שציינה התובעת, זכותו של אדם להגן על גופו ועל פרטיותו מפני פגיעה על ידי אחר. עם זאת, איני מסכים עם מתחם הענישה המוצע על ידי המאשימה. אמנם מדובר בנסיבות הנובעות מהליך גירושין ממושך בין הנאשם לאשתו בנפרד, אך התקיפה בוצעה כלפי אחר ולא כלפי בן משפחה, כך שהמתחם שונה לחלוטין. סבורני כי אכן בנסיבות דומות ניתן לקבוע כי המתחם הינו החל מהתחייבות כספית ועד למספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בנסיבות חמורות יותר מן האירוע נשוא כתב האישום.

אכן, מעשיו של הנאשם מן הראוי כי לא היו נעשים, ואין להקל בהם ראש, אך על העונש להיות מידתי ולהתאים עצמו למעשיו של הנאשם כך שלא תצא תחת ידו של בית משפט ענישה מחמירה מדי בנסיבות בלתי מוצדקות.

במקרה זה, לא נגרם כל נזק למתלונן, פרט לאי נוחות אשר אף בה אין להקל ראש. האירוע התרחש בחודש 10/2014 ולחלוף הזמן משקל לא מבוטל, וכך אף לעובדה כי לא נטען כי נפתחו לנאשם תיקים נוספים מאז, וממילא עברו הקודם נקי.

בנסיבות העניין, סבורני כי ניתן להסתפק בעונש הצופה פני עתיד בצירוף פיצוי כספי למתלונן. מאחר והחלטתי לחייב את הנאשם בפיצוי כספי, אמנע מהטלת קנס.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה ואת טיעוני הנאשם, ובהתחשב בנסיבות, אני גוזר על הנאשם את

עמוד 9

העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים והתנאי הוא כי במשך שנתיים החל מהיום לא יעבור כל עבירת אלימות ויורשע בה.

ב. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1 בסך 1,000 ₪.
הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום לקופת בית משפט.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

**ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ו,
04/05/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון, שופט**